

LA CARN VOL CARN

La carn vol carn, no s'i pot contradir.

Ausiàs March

La primera mossegada sempre és la millor, saps? Cap altra pot reproduir el tremolor, l'esclat, l'avidesa de la primera vegada que claves les dents en un coll i sents com la sang, desbocada, surt a bursades i et regalima llavis avall. El gust de ferro que et penetra i t'enerva i et fa mossegar més i més, amb fúria d'animal famolenc que vol xuclar la seva presa fins l'última gota, quan el cos s'eixuga del tot i pren un to mòrbid preciós, com el blanc espectral de les estrelles foses.

A mi el gust de la sang me'l va ensenyar l'Eusebi, el meu germà gran, dos anys i tres dies justos abans de morir.

Fins als 11 anys vaig viure amb el pare, la mare i l'Eusebi a la barraca d'un hort molt gran d'uns senyors d'Aixirivall. Conservo molt pocs records dels anys que vam viure junts però sí que recordo que la mare passava tot el dia jaient en un matalàs vell que hi havia en un racó. La mare era una bola tova de carn esblanqueïda. Les poques vegades que l'havia tocat, les mans m'havien quedat xopes de suor agra. Tenia la pell molla i viscosa, com un rèptil. Per fer qualsevol moviment esbufegava com un tren de vapor. Quan es feia fosc, cridava l'Eusebi perquè l'ajudés a incorporar-se i s'asseia al matalàs. Llavors començava a engolir uns plats immensos de trufes rostides que li feia coure el pare.

El pare passava el dia treballant a l'hort dels senyors d'Aixirivall fins que, a l'hora foscant, just quan la mare s'incorporava i començava a menjar amb la boca badada i salivejant, ell sortia al cobert -fes el temps que fes- i es bevia una ampolla sencera d' aiguardent.

Moltes nits l'Eusebi i jo l'havíem d'arrossegar com podíem cap a dins i el colgàvem amb un tros de manta mentre ell seguia roncant com un garrí. Jo passava les nits arraulit contra el seu cos sentint la fortor del seu alè i tapant-me les orelles amb les mans perquè a l'altre matalàs sentia els plors esmorteïts de l'Eusebi i els gemecs de la mare. Uns gemecs estranys que li sortien del fons de les entranyes.

L'Eusebi feia sempre una mirada molt trista, passava les nits plorant i es pixava a sobre. Però tot això només ho sabia jo. Els mestres i els altres nens del col·legi ni ho sospitaven, és clar, més aviat tots li tenien una mica de por perquè era rabiüt i valent i es passava el dia torturant bestioles. Caçava sargantanes, granotes, mosques, esquirols, llebres, tot el que trobava, i amb un ganivet punxegut que tenia esquarterava els animals molt a poc a poc. Quan els tenia oberts de bat a bat davant seu en mirava les vísceres, absort, com si amaguessin missatges secrets que només podia llegir ell.

Un dia el vaig trobar amagat darrere un ginebre amb les dents clavades al coll d'un porcellot que encara esguèllava. Quan em va veure, es va llepar la sangrera que li envoltava els morros, va somriure com mai l'havia vist riure i em va dir: "Vine, Jeremies, vine!". Em vaig atansar, em va posar el coll ensangonat de la bestiola als llavis i em va dir que si volia saber el què era bo, que xarrupés.

Ho vaig fer i des d'aquell dia el gust de la sang no m'ha abandonat mai.

L'endemà l'Eusebi va robar un conill de l'hort dels veïns i me'l va oferir. La pobra bèstia espernegava tant com podia però l'Eusebi la tenia agafada amb les dos mans tensant-li el cos per les orelles i les potes. Quan el conillet blanc es va quedar ben quiet, em va dir que li mossegués el coll.

El soroll de la carn fresca esquinçant-se'm entre els ullals i la frescor de la sang neta sortint a bursades i rajant-me coll avall fent blop-blop és el millor que m'ha passat a la vida. No he pogut trobar mai més res d'igual.

Res d'igual, fins avui, és clar. Avui, amb tu, encara serà millor.

Amb l'Eusebi ens passàvem el dia caçant al bosc i, si no podíem capturar cap presa, xarupàvem la sang d'algun gat del pare o alguna gallina dels veïns. Quan, extenuats i amb la sang regalimant-nos barbata avall després del festí, aconseguíem calmar el nostre neguit i relaxar-nos, l'Eusebi sermonava entre dents cada dia les mateixes paraules, com si fossin una jaculatòria o una maledicció:

-Un dia degollaré la truja. Un dia la degollaré.

No hi va ser a temps.

Aquella nit el pare no devia haver begut prou aiguardent perquè quan van començar els gemecs de la mare i els plors ofegats de l'Eusebi, es va remoure, es va aixecar i es va atansar a l'altre matalàs. Va agafar un misto de la cuina i el va encendre d'una bursada.

Enmig de la foscor vaig veure l'esquena nua de la mare enorme com una duna i un cul blanquíssim i immens que queia a banda i banda com si fos d'escuma. A sota de la corpena llepissosa les cametes de l'Eusebi semblaven branquillons diminuts.

La mare va girar-se cap al pare i amb la cara il·luminada per la llum del misto li va engegar:

-Ell ha de fer-me el que tu no em pots fer, borratxo!

El pare no va dir cap paraula. Va sortir cap a fora i va tornar a entrar amb una destrala a la mà. Enmig d'un silenci dens com un puré de cigrons, davant dels meus ulls atònits, va tallar el coll del seu fill i de la seva dona com si fossin troncs d'arbres morts.

Va agafar una vella lot i una pala i em va manar que l'ajudés a enterrar-los a l'hort. Quan va començar a cavar i va trobar els cadàvers d'un parell de gats que havien sigut seus, em va mirar de dret als ulls però no va dir res.

Vam cavar més de tres hores perquè el clot per colgar la mare havia de ser enorme. En acabat, quan ja despuntava el sol, em va oferir una copa d'aiguardent i em va dir que em rentés una mica i anés a estudi.

Abans de rentar-me vaig llepar la sang seca que tenia enganxada per tot el cos amb delectació de gatet.

L'endemà el pare va escriure una nota al jutge de pau de la parròquia confessant el seu crim i es va penjar en un roure molt gros del bosc de darrere l'hort.

Així va ser com als 11 anys em vaig trobar sol al món. Bé, sol del tot no, estava acompanyat d'una petita fortuna que la mare tenia al banc i que no vaig arribar a saber mai d'on dimoni podia haver sortit.

Vaig ingressar en un internat al comtat de Devon, al sud d'Anglaterra, i allà vaig estudiar fins acabar la carrera d'enginyer tècnic. Em vaig convertir en un home de bé. Em vaig canviar el nom i els cognoms i el color dels cabells. Em vaig casar.

Et juro que no vaig tornar a tastar la sang fins el dia que la Sandy es va fer aquell tall. Se li va escapar el ganivet afilat de la carn i es va escapar el tou del dit. La sangrera va ser fenomenal. Per parar l'hemorràgia vaig xuclar-li la sang del dit i el gust de ferro deliciós de la sang humana em va trasbalsar per segon cop a la vida.

Des d'aquell dia vaig començar a fer-me petits talls per beure'm la meva pròpia sang. Poc temps després la Sandy se'n va adonar, va començar a sospitar que m'estava tornant boig i em va abandonar.

Tenir-la fora de casa va ser un descans perquè vaig poder tallar-me en llocs més íntims sense que ningú em destorbés.

La meva sang és bona, i tant que ho és! La vols provar? Però la sang és com el sexe: l'onanisme està molt bé, però arriba un punt que vols provar altres cossos, altres gustos.

Vaig començar a anar amb dones a qui si pagava molt bé es deixaven xuclar la sang de petits talls que els feia... No, no, elles no eren com nosaltres, Elsa. Elles no ho feien per gust, elles ho feien per diners....Que no ho pots entendre? Et sorprendries de saber què es deixa fer la gent per diners...

Avui per fi farem el que sempre he desitjat, el somni que em semblava impossible d'acomplir. I ara el tinc aquí, a punta de ganivet.

Per on vols que comenci, bonica? Un mugronet potser? Sí, començarem així, molt a poc a poc. Un mugró el tallarem amb el bisturí i l'altre te l'arrencaré a queixalades... T'agrada, eh? Ummmm, serà deliciós.... I després vindran les cuixes, les galtones del cul, tan rodones i boniques...Tu començaràs pel penis perquè la carn és toveta i bona i vull veure com te'l menges. Serà un autèntic festí. Gaudirem com mai ho ha fet ningú abans de nosaltres. Com dius? Que vols marxar? On vols anar que estiguis millor que aquí? La porta està tancada i, no, no la penso obrir. Hem parlat moltes vegades pel xat i hem quedat que avui farem el festí final, no és cap joc, no ha sigut mai cap joc, Elsa. Va, vine cap aquí, mira quin tros de cuixa tan sucós que m'he tallat perquè estiguis contenta...Llaminera! Ara menja i calla!

Quan t'hagis acabat tot el que tens al plat, et tallaré el mugronet i el mastegaré lentament, amb delectació. I així fins que només ens quedin els ossos.

La mossegada al coll que fa 30 anys que estic esperant la deixaré per al final.